

FEHÉR FERENC ZSENGÉI (III.)

ÚJ TANÉV KEZDETÉN

Vége a vakációnak,
sok szép boldog napnak,
Együtt töltött víg óráknak,
vidám játékoknak.

Óh! be szép volt, de boldog volt
az eltöltött idő,
Mely elszállt felettünk gyorsan,
s többé vissza nem jó . . .

Topolya, 1942. aug. 28.

MERENGÉS

Minden csendes,
Szellő sem lebben.
Lenn a völgyben
Sűrű köd terjeng.

Hallgat az erdő,
Madár sem rebben.
Andalogva járok,
Csak várok, csak várok.

Oly jó az éjben
andalogva járni,
Nem csinálni mást,
csak állni és várni.

Várni arra, hogy rád talállok,
Karjaimba zárni,
s szemeid lezárni
csókjaimmal . . .

Topolya, 1943. okt. 14.

SÓHAJ

Némán állok a hegytetőn,
Téged kereslek szenvedőn.
Köd ül lenn a völgyeken,
Neved sóhajtom csöndesen.

Lassan leszáll az alkonyat,
A szél elkapja hangomat.
Fölviszi az ég felé,
Föl, a csillagok elé . . .

Topolya, 1943. okt. 14.

A KIS VERÉB

Künn dudorász a téli szél,
Ablakomba száll egy kis veréb.
Oly kopott, riadt szegény:
Nagyon megviselte a tél.

Kíváncsian néz rám a kis veréb,
Míntha könny csillogna a szemén.
Oly búsán néz reám,
Szívem szakad meg talán.

– Bús világ két sorstársa,
ez mi vagyunk, kis veréb.
Mert árva vagy te is,
de még árvább én.

Így szólottam hozzá.
Hogy ő mit vélt – nem tudom.
Ám csőrével tiltakozva
kopogott az ablakon.

– Nincs igazad, barátom! –
szólalt a kis veréb.
Mert árva vagy te is,
de még árvább én.

Elsuhan a nyár,
beköszönt a tél,
s ilyenkor legárvább
a pici kis veréb . . .

Mert nincsen senkije
kereke világon.
Társai elhagyják
napsugaras nyáron.

(A veréb a legárvább
madár a világon.)

Így szólt a kis vendég
csöndes panasszal.
És hirtelen eltűnt
a téli éjszakában.

Lassan hullnak a hópihék,
temetővé válik a vidék.
Siralmas nótát süvölt a szél,
dühöng a hideg tél.

Lassan leszáll a csendes éj,
némely ablakban még lámpa ég.
Ámde csendben kihuny a fény,
s mély álomba merül a vidék.

ÁRULÓK

Árulók! Idegen eszmék
hú csatlótsai,
kik nem tudtok egy igaz
szót kimondani:
rettegjetek, vörös bérencek,
árulói egy nagy népnek.

Azt hirdetik: egyenlőség!
de a szegény pórnépség
jogai most is csak mesék.
Hol itt a jog? Ugyan már!
Elnyelte azt már rég
a hömpölygő vörös ár.

A szennyes, piszkos szolgálhad
most élvezet után szalad.
Harácsol, rabol mindenki,
hisz most nem is ember, ki
nem tud a zavarosban halászni!
Rettegjetek vörös bérencek,
árulói magyar népnek!

Ámde egyszer eljön a nap:
vörös csillag lebukik majd!
Eltűnik a szenny s a sár,
győzni fog az igazság!
Rettegjetek, Sztalin-bérencek,
árulói magyar népnek!

Szabadka, 1945. ápr. 19.

MÁJUS

Itt vagy ismét,
ó, szép Május!
Télnek hírét
messzi úzted,
a zászlódra
e szót tűzted:
Mámor! . . .

Az orgonák
illatoznak,
ifjú szívek
nyiladoznak.
Mindenfelé
öröm, mámor;
szíved felé
csalfa Ámor
nyilaz . . .

Topolya, 1945. május 1.

ERZSI

Édes kislány az Erzsi,
a szép legényt szereti.
A táncot is kedveli,
járja hát, ha teheti.

Nótára áll a szája,
minden legény csodálja.
De ő, a kis betyárja,
nem ad csókot számára.

Csalfa szeme oly édes,
a járása oly kényes,
hogy a szomszéd pávája
irigykedve néz rája.

Topolya, 1945. május 1.

INDULÓ

„Saskarom” ha harcra kel,
Tüzes szóval s énekkel;
Szép hazánk romjain
Épül egy szebb világ:
„Föl a harcra, pajtás, meg ne állj!”

Szeresd a Természetet!
A nap arca rád nevet.
Zöld erdő, kis virág,
Mind csak ezt kiáltják:
„Föl a harcra, pajtás, meg ne állj!”

Dalolunk és nevetünk,
Szeretet a fegyverünk.
Jöjj, pajtás, tarts velünk!
Egy hazánk, Istenünk;
„Föl a harcra, pajtás, jer velünk!”

Topolya, 1945. május 3.

SZONETT

Az éjjel is véled álmodtam,
Én elérhetetlen szerelmem!
Karjaiddal átfontad nyakam,
S én csókokkal zártam le szemed.

Álom, mámor nem oltja lángját
Bennem dúló szerelemtűznek,
S mint lepkét űző kicsi lánykák:
Vágyaim délibábot űznek.

Mást nem kívánok tőled, édes,
Csak ennyit: az én szerelmem
mindörökre bocsásd meg nékem.

Csókéhes ajkamról száll az ének,
Maradjon annak, minnek szántam:
Örökkön égő örökmécsnek . . .

Szabadka, 1946. márc. 26.

PROLETÁRFIÚ DALA

Vadul verő bolond szívem,
állj meg, állj meg végre már.
Nem kellenek nékem többé
átvirrasztott éjszakák.

Lázás szájam, égő vércsepp,
ne mondj több hamis imát;
hisz megcsaltak, éhezettek:
nem csókkoltál sohse lányt . . .

Szerettem volna szeretni,
számomra nem volt leány.
Tiszta volt a szívem, lelkem,
s piszkos, rongyos a ruhám.

Vadul verő, bolond szívem,
mért nem állsz meg végre már?
Nem volt nékem soha senkim:
árvának szült jó anyám . . .

Szabadka, 1945. márc. 29.